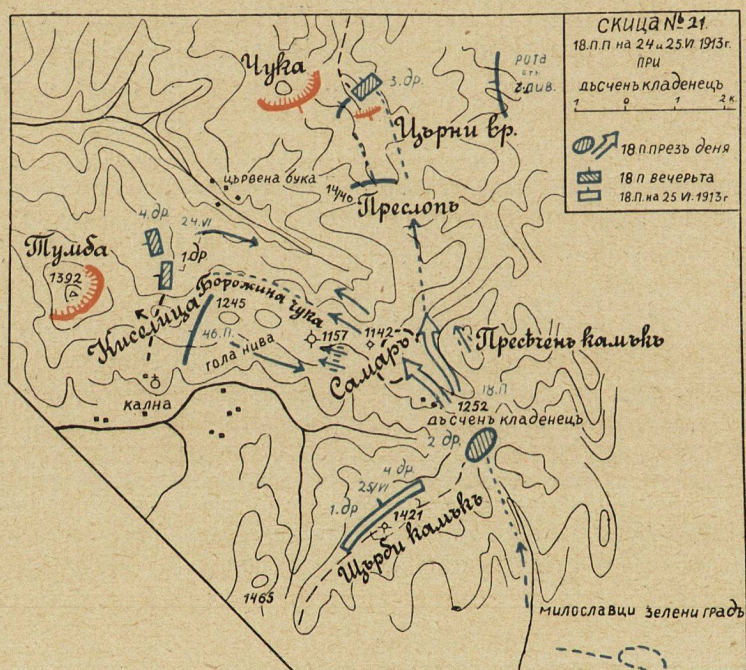

съ блиндиращи окопи (въ шест-седем реда), съ изкуствени препятствия отъ насѣчени дървета (засѣки). Отъ този връхъ — най-високиятъ въ тази мѣстностъ — се наблюдаваше единствениятъ удобенъ коларски пѣтъ за Власотинци (по севернитѣ му склонове); заемаше се отъ сръбския 3-и полкъ III призивъ съ две орджия.

Съгласно получената заповѣдъ, командирѣтъ на 3/18-а дружина, подполковникъ Петковъ, настѣпи съ Дружината си къмъ в. Църни Върхъ. Въ това време по сѣщата височина откри силенъ огънь и нашата артилерия. Тази стрелба принуди сърбитѣ да опразднятъ висотата, и позволи на подпоручикъ Велизаровъ (14/46-а рота) да я заеме. следъ като прогони останалитѣ по нея сърби. Къмъ 13 часа подполковникъ Петковъ донесе въ Щаба на бригадата (3/5-а) за заемането на в. Църни Върхъ и за установяване връзката влѣсно — съ ротата отъ 3-а Балканска дивизия.

По това време сърбитѣ отъ в. Тумба бѣха открили силенъ огънь по 46-и пех. полкъ, който настѣпваше да атакува сѣщата висота. Тогава на 18-и пех. полкъ (1-а, 2-а и 4-а дружини) бѣ заповѣдано да се приближи, като бригадна поддържка, къмъ 46-и пех. полкъ и да застане въ седловината Равни Дѣлъ, задъ в. Самаръ. Къмъ 16 часа боятъ срещу в. Тумба се разгорещи — веригитѣ на 46-и пех. полкъ излѣзоха на в. Киселица, а батареята се изнесе на позиция напредъ, задъ гребена Гола Нива. Тѣкмо въ този моментъ бѣха изпратени напредъ, въ подкрепа на 46-и полкъ, 1/18-а и 4/18-а дружини, подъ командата на майоръ Димовъ. Тѣзи дружини настѣпиха презъ гората